

Een bloedstollende klopjacht op een seriemoordenaar
die toeslaat tijdens natuurrampen

DOLORES REDONDO

HET KILLE HART

'Dolores Redondo is de
koningin van de Spaanse thriller.'
– CARLOS RUIZ ZAFÓN

THRILLER

1

ALBERT EN MARTIN

Brooksville, Oklahoma

Albert was pas elf. Hij was geen slechte jongen, maar op de dag van de moorden gehoorzaamde hij zijn ouders niet. Niet om ze te tarten, maar omdat hij echt dacht dat er niets zou gebeuren, net als de vorige keer en de keer daarvoor. Urenlang hadden de meteorologen gewaarschuwd dat er een enorm noodweer op komst was. Vochtige, warme luchtmassa's botsten met koele, droge winden uit het noorden, waardoor tornado's konden ontstaan. Diezelfde hysterische verwachtingen hadden ze het hele voorjaar al gehoord. Zijn moeder liet het geluid van de tv in de keuken op vol volume staan, ook al zei de weerman steeds hetzelfde. Hij mocht van haar de tv niet zachter zetten of een andere zender kiezen. Zijn ouders namen dat gedoe over tornado's heel serieus, en Albert kon maar niet begrijpen waarom. Ze waren nog nooit door een tornado getroffen; hun huis had nog nooit schade opgelopen. Hij zei tegen ze dat Tim, de jongste zoon van de familie Jones, wilde dat hij die ochtend kwam spelen, maar ze vonden het niet goed. Hij moest binnenblijven. De schuur van de Joneses was drie jaar eerder verwoest door een tornado en dat zou zomaar weer kunnen gebeuren. Ze moesten allemaal in de buurt van de schuilkelder blijven voor het geval er alarm werd geslagen.

Albert protesteerde niet. Na het ontbijt liet hij zijn kopje in de gootsteen staan en glipte de achterdeur uit. Hij was ongeveer halverwege de boerderij van de Joneses toen het weer ineens veranderde. Het egale wolkendek van die ochtend brak en werd een kolkende chaos. De zon scheen af en toe tussen de wervelende wolkenflarden door. Felle lichtstralen wierpen lange schaduwen over de grond. Er gleed een doodse stilte over het land. De vogels zwegen opeens en landbouwwerktuigen stonden werkeloos in de schuren. Albert spitste zijn oren, maar hoorde alleen een hond ergens in de verte huilen.

Of was het misschien geen hond?

Toen hij door de bocht in de weg was gelopen en de boerderij van de Joneses zag, werd hij door de eerste hevige rukwinden getroffen. Hij begon in paniek te rennen, klauterde de portiektrap op, greep de deurknop, draaide eraan en trok.

Op slot! Toen er niemand reageerde op zijn gebons, rende hij om het huis heen naar de keukendeur, die altijd open stond, maar vandaag was die ook vergrendeld. Met zijn handen rond zijn ogen tuurde hij de keukens in. Er was niemand.

Toen hoorde hij het. Hij deed twee stappen opzij en stak zijn hoofd om de hoek van het huis. Over de verlaten prairie raasde een loeiende slurf op hem af, een zwarte, vernietigende kern, gehuld in een wervelende mantel van wolken en stof. Verbijsterd door de snelle nadering bleef Albert als aan de grond genageld staan, gehypnotiseerd door het geweld. Hij zag niets meer door de rondvliegende troep en tranen van paniek vulden zijn ogen. Wanhopig keek hij om zich heen, op zoek naar een plek om te schuilen.

Hij wist dat de familie Jones een schuilkelder had, misschien achter de schuur, maar het was te laat om die kant nog op te lopen. Wanhopig rende hij naar het stevige kippenhok, keek even achterom en zag het monster nog steeds oprukken. Zo snel mogelijk spurte hij op het hok af, in de hoop dat ze het niet hadden afgesloten. Hij draaide aan de zware klink, een ruwe metalen plaat op een stevige pen. Hij dook naar binnen en trok de deur achter zich dicht.

Albert kwam in een vrijwel stikdonkere ruimte terecht, maar zijn ogen pasten zich aan het schemerlicht aan dat door de spleten naar binnen viel. Hij hijgde en piepte, half verstikt door de stank van veren en kippenstront. Hij zocht in zijn zakken naar zijn inhalator en bedacht dat hij die op de tafel bij de televisie had laten liggen. Tegen de paniek vechtend hoorde hij hoe het gierende monster buiten van toon veranderde. Nam het vreselijke kabaal af? Had het monster zijn koers verlegd?

Zonder op de warme uitwerpselen te letten wierp Albert zich op de grond, zodat zijn broek meteen doorweekt raakte. Hij tuurde door een ventilatierooster onder aan de houten wand naar buiten. Als de slurf al een moment lang van richting veranderd was, dan was die inmiddels toch weer van gedachten veranderd en lag die weer op ramkoers. Hij zag de tornado over de prairie op zich af razen, een levend wezen dat bestond uit al datgene wat het op zijn pad had verwoest. Albert keek het hok weer in, en pas nadat zijn ogen zich weer aan het duister hadden aangepast, zag hij de kippen. Ze zaten allemaal stilletjes op een kluitje in de verste hoek van de kippenren.

Ze wisten dat hun einde nabij was, en dezelfde vreselijke angst maakte zich van hem meester. Hevig bevend sleepte hij zich naar de hoop pluimvee toe. Hij maakte zich zo klein mogelijk en kroop diep in die warme

levende hoop, vlak voordat de tornado het hok trof. De vogels, die hun lot kort daarvoor nog stilletjes aanvaard hadden, barstten in een hels gekakel uit dat bijna menselijk klonk. Albert schreeuwde met ze mee en riep om zijn mama, terwijl de lucht uit zijn longen werd gezogen. Op dat chaotische moment herinnerde hij zich het diagram waarmee de allergoloog had uitgelegd hoe de blaasjes in zijn longen soms dichtklapten, zodat hij geen zuurstof meer kreeg. Hij bleef schreeuwen tot hij helemaal leeg was en zijn stem nog slechts een hoog, iel gepiep was. Albert wist dat zijn einde gekomen was toen het monster buiten zijn jammerkreetjes overstemde. Het laatste wat hij voelde toen het kippenhok uit elkaar spatte en overal brokstukken neerkwamen, was een warme, krampachtige urinestroom op het moment dat hij in zijn broek plaste.

De stralende zon stond hoog in een helderblauwe hemel. Geen enkel wolkje ontsierde de perfectie boven hem. Martin bleef staan en voelde iets nats in zijn zorgvuldig gekamde haar. Hij streek met zijn hand langs zijn nek en stelde geërgerd vast dat de boord van zijn overhemd ook vochtig was. Met de punt van zijn gepoetste schoen veegde hij wat versplinterd hout en steengruis op, zodat hij zijn aktetas kon neerzetten. Hij veegde zijn nek af met een fijne witte zakdoek, vouwde hem zorgvuldig op en stopte hem in zijn achterzak, waarna hij zijn uiterlijk nogmaals controleerde. De scherp gevouwen broek en gepoetste schoenen waren in orde, maar het getailleerde donkere colbert was een vergissing gebleken. Hij wist dat op tornado's meestal drukkende hitte volgde, dus hij had iets lichters moeten kiezen. Alles om hem heen was verwoest, behalve het rode schuurtje bij de trap naar de ondergrondse schuilkelder waar de familie Jones een veilig heenkomen had gezocht.

Hij pakte zijn aktetas op en liep die kant op. De zware metalen deuren van de schuilkelder waren naar achteren gesmeten. Er bungelde nog steeds een zware ketting aan de grepen aan de binnenkant, het bewijs dat de familie de duistere schuilkelder in dolzinnige haast was ontvlucht. Hij liep de trap af en bleef even staan om de geur van de kelder in zich op te nemen, een intense mengeling van schimmel en bederf, met daarbij een lichte urinegeur. Zijn hart begon te bonzen. De schuilkelder was verlaten. Martin liep de trap op en liep naar de boerderij toe, of liever gezegd: wat daarvan over was.

Albert werd langzaam wakker. Nog voordat hij zijn ogen opende, wist hij dat hij zich niet kon bewegen. Er lag iets vreselijk zwaars dwars over

hem heen. In de verte hoorde hij stemmen; vast en zeker van de familie Jones, en hij probeerde hen te roepen. De druk op zijn borst was zo enorm dat hij al na drie keer moeizaam ademhalen weer van zijn stokje ging.

Hij kwam bij in een verblindend fel licht. Hij wist niet hoelang hij bewusteloos was geweest. Hij mocht nu niet in paniek raken. Als hij hysterisch werd, zou hij weer flauwvallen. Hij probeerde vast te stellen hoe hij eraan toe was en besepte dat hij geen kant op kon. Hij zag dat een deel van het dak van het kippenhok op hem lag, maar hij voelde nog iets anders boven op dat dak, iets verschrikkelijk zwaars. Het dakfragment was niet erg breed. Hij voelde met zijn linkerhand langs de rand en raakte iets dat er dwars overheen lag, waarschijnlijk een van de zware houten staanders. Hij hijgde. Zijn voorhoofd gloeide, rauw geschaafd door rondvliegende houtsplinters, en zijn neus zat vol bloed en snot. De staander gaf niet mee. Hij kon zijn linkerbeen niet bewegen. Het was gebroken, en hij wist gewoon dat het verbrijzeld was.

Albert wilde huilen, maar wist dat gesnotter hem zijn leven kon kosten. Hij probeerde uit alle macht zijn emoties in bedwang te houden om een astma-aanval af te wenden en deed zijn uiterste best zo diep en regelmatig mogelijk adem te halen, voor zover het zware gewicht dat toeliet. Hij stelde zich de stem van zijn moeder voor – *Heel goed, Albert, je doet het heel goed* – en de manier waarop ze hem geduldig toespraak om hem door zijn aanvallen heen te helpen.

Bij de gedachte aan mama wilde hij weer in huilen uitbarsten. Zijn ogen stonden vol tranen en hij voelde zich net een dom klein kind. Hou op, zei hij tegen zichzelf, en er trok een onwillekeurige rilling door zijn verbrijzelde been. Dat was zo pijnlijk dat zijn adem stokte, en hij verloor het beetje zelfbeheersing dat hij nog bezat.

Even later concentreerde hij zich toch weer op zijn ademhaling en probeerde hij niet aan zijn moeder te denken. Uiteindelijk lukte het hem min of meer zijn kalmte te hervinden. Hij draaide zijn hoofd naar rechts en probeerde door een opening in de stapel vernielde muurpanelen te kijken, waarbij hij zijn voorhoofd schaafde.

Albert was een plattelandsjongen. Hoewel hij vanuit zijn positie de lucht niet kon zien, kon hij uit de scheef invallende lichtstralen opmaken dat het vroeg in de middag was. De tornado had zelfs het kleinste wolkje verjaagd.

Omdat meneer Jones de dag ervoor het gras had gemaaid, had hij goed zicht op de man die over het veld liep. Het was niet meneer Jones;

deze man droeg een aktetas en een penning op zijn borst glinsterde in de zon. Albert hapte naar lucht en probeerde te schreeuwen, maar produceerde slechts een schor gehijg. De man draaide zich in zijn richting en bekeek de brokstukken die over het erf verspreid lagen. Albert was ervan overtuigd dat de man hem kwam helpen, maar net op dat moment krabbelde een hen die roerloos rechts van hem lag kakelend op en verdween door het gat het erf op. De man keek weg en liep verder in de richting van de boerderij. Albert brak in huilen uit. Het kon hem niet schelen of hij zou stikken. Hij zou toch doodgaan.

Hoe dichterbij hij kwam, hoe duidelijker hun gejammer werd, hetzelfde gehuil dat hij al tientallen keren had gehoord. De woorden op zich betekenden weinig. Alle overlevenden van rampen klonken hetzelfde, telkens weer. Die vochtige, verstikte stem, alsof hun keel was doorgesneden, de ellendige smeekbeden als de reddingswerkers verschenen. Ze verspilden hun nog resterende energie door in de verwoesting iets bekends te zoeken, iets dat hun schuldgevoel als overlevende kon sussen.

Een tienermeisje zocht tussen het puin en verzamelde gekleurde sjaals. Ze zwaaide ermee boven haar hoofd als een turnster en trok stofsporen in de lucht voordat ze de doeken om haar hals wikkelde. Zij was de eerste die hem zag. Ze riep naar de familie en wees in zijn richting; de nagels van haar lange vingers waren glimmend zwart gelakt. Ze verzamelden en staarden hem aan door een opening die eerst een raam was geweest. Ze keken naar hem terwijl hij het erf overstak, tot aan zijn enkels in het versplinterde hout.

Martin keek er met groot genoegen naar. Er waren twee jongens, de ene een tiener en de andere waarschijnlijk nog geen twaalf. De grootste jongen droeg een T-shirt met een afbeelding van een rockband, en het haar van de kleine was echt te lang voor een jongetje. Boer Jones stelde hem ook niet teleur; hij zat te jammeren en te snotteren op de trap van de verdwenen veranda. Martin zag de fles water, de chocoladerepen en de revolver die Jones had neergelegd. De man had zijn handen voor zijn gezicht geslagen, een beeld van onmacht. Hij werd getroost door een oudere vrouw naast hem, waarschijnlijk zijn moeder, die hem in haar armen wiegde als een baby. Vlak bij hen stond een vrouw van in de veertig, die haar blik brutaalweg op Martin gericht hield. De jonge mevrouw Jones, zonder twijfel. Slank en knap, met haar dat onnatuurlijk scharlakenrood was geverfd. Ze had zo'n stom hondje in haar armen. Het kronkelde, kefte en jankte.

Martin zorgde ervoor dat zijn penning duidelijk zichtbaar was. In hun blijdschap om hem te zien legden ze alles neer wat ze hadden weten te redden en verzamelden op de plek waar de voordeur had gestaan, ook al was de muur aan die kant van het huis verdwenen. Mevrouw Jones was de eerste die naar voren kwam. Ze schikte haar laag uitgesneden blouse, bracht haar haar in model zonder het hondje los te laten en liep de trap af. Ze begroette Martin met haar beste glimlach. Hij glimlachte terug, al verachtte hij haar intens omdat zij de bron was van alle kwaadaardige gruwelen en oplaaiende verwording die de toorn van de Almachtige God had afgeroepen. Hij stak zijn hand naar haar uit en wist precies wat hij ging doen. Meestal begon hij met de oude vrouwen, maar ditmaal zou hij eerst de jonge mevrouw Jones vermoorden.

Albert hoorde het geschreeuw en de schoten. Hij zette grote ogen op van verbazing en vergat zijn tranen.

Misschien, heel misschien, was dit toch nog zijn geluksdag.

2

HET KARAKTER VAN BERGVOLK

FBI-academie, Quantico, Virginia

Woensdag 24 augustus 2005

Amaia Salazar verschoof ongemakkelijk in haar stoel op de tweede rij. Ze was als een van de eersten de grote zaal binnengegaan voor de lezing van vandaag, omdat ze wist dat deze zaal vanwege de grote belangstelling weleens te klein zou kunnen blijken. De presentatie van vanochtend verschilde van de lessen voor de groep Europese politieagenten; vandaag stond er een voordracht op het programma die voor alle FBI-agenten en stagiairs in Quantico toegankelijk was. Ze had de stoelen naast haar weten vrij te houden door twee agenten in pak uiterst onvriendelijk aan te kijken en twee grijnzende stagiairs in hun opvallende blauwe poloshirts een ijzige blik toe te werpen. Ze wilde geen gezelschap.

De lezing van FBI-agent Dupree was voor haar veel belangrijker dan de rest van het uitwisselingsprogramma. De snelheid waarmee de zaal

zich vulde was het bewijs dat ze niet de enige was die er zo over dacht. Een Duitse politie-inspecteur van middelbare leeftijd begroette haar met een glimlach en nam naast haar plaats. Gertha was de enige andere vrouw in de Europoldelegatie. Gezien de kille ontvangst die beide agentes van hun mannelijke tegenhangers hadden gekregen, was het niet verwonderlijk dat ze niet van Amaia's zijde was geweken. Amaia was eerst wat afstandelijk geweest. Gertha had aangenaam gezelschap geleken, maar ze was veel te spraakzaam geweest naar Amaia's smaak. Niet dat de Duitse agente van het type was waarbij je je stierlijk verveelt of dat je voortdurend met vragen bestookt. Toch had Gertha in de loop van twee maaltijden en tijdens de busreis vanaf het vliegveld bijna haar hele levensverhaal verteld.

'Bergvolk,' zei Gertha. 'Ander volk.'

'Sorry?'

'Ik denk dat je uit de bergen komt, net als mijn man. Het valt niet mee hem aan het praten te krijgen.'

'Maar ik kom uit een vallei!'

Daar hadden ze allebei om gelachen. In de vier dagen daarna was Gertha heel wat over haar te weten gekomen. Misschien had dat te maken met het geruststellende idee dat ze tegen iemand die ze waarschijnlijk nooit meer zou zien best openhartig kon zijn of omdat inspecteur Gertha Schneider goed kon luisteren. Gertha was een willig oor geworden voor vertrouwelijkheden en ontboezemingen die Amaia nooit met iemand had gedeeld. Ze hadden meer dan eens tot in de kleine uurtjes zitten praten. Gertha gaf leiding aan een moordonderzoeksteam van vijfenveertig agenten, en achtendertig van hen waren mannen. Nadat ze de leiding op zich had genomen, had ze de nodige conflicten het hoofd moeten bieden, maar rancune was haar opvallend genoeg vreemd.

Voordat Gertha iets had gezegd, nam een man in pak de stoel aan de andere kant van Amaia in.

'Assistent-inspecteur, ik heb je overal gezocht. Ik dacht dat je in de kantine zou zijn met de anderen.' Hij glimlachte tegen haar om haar te laten weten dat zijn geërgerde toon slechts komedie was. Misschien duurde de glimlach net iets te lang. Amaia keek opzettelijk weg.

Emerson was aangewezen als haar contactpersoon, de agent die er verantwoordelijk voor was om haar de weg te wijzen, haar te helpen het maximale uit de cursus te halen, haar te begeleiden en haar voor te stellen aan haar instructeurs. Daarbij zou hij zijn eigen apparatuur en

wachtwoorden gebruiken om haar toegang te verschaffen tot het materiaal dat ze nodig had voor de opdrachten. Af en toe werd hij iets te amicaal.

‘Ik ben wat eerder gekomen, opdat ik een goed plekje had. Dit is een onderwerp dat me bijzonder interesseert.’

‘Het lijkt erop dat je niet de enige bent.’ Emerson keek de zaal rond, die nu bijna vol zat. ‘Ik geloof dat onze agent Dupree flink wat fans heeft. Heb je hem ooit eerder horen spreken?’

‘Ik ben drie jaar geleden naar een lezing van hem in Boston geweest, toen ik nog studeerde. Ik heb in de rij gestaan, kreeg zijn handtekening en een snelle handdruk. Volgens het programma zal Dupree vanmiddag ons seminar leiden. Daar wil ik klaar voor zijn.’

Emerson trok een wenkbrauw op en lachte haar minzaam toe.

Ze zag dat hij haar dolgraag meer wilde vertellen. ‘Weet jij iets wat ik niet weet?’

‘FBI-agent Dupree heeft zijn eigen stijl. Zijn lesmethoden zijn nogal eens ongebruikelijk. Hij is geen instructeur; hij leidt een aanvalsteam. Af en toe geeft hij lezingen en soms schrijft hij een artikel voor het intranet van de FBI. Het is echt bijzonder dat hij ermee instemt om een bijdrage te leveren aan een training van de Europolgroep.’

‘Jij werkt toch voor hem?’

‘Niet precies...’ gaf Emerson met tegenzin toe. ‘Soms reis ik met zijn team mee. Ik zou heel graag bij zijn eenheid ingedeeld worden, en misschien gebeurt dat ooit nog wel. Op dit moment zit ik in het communicatieondersteuningsteam met agent Stella Tucker, die voor Dupree werkt. Ik werk dus wel voor hem, maar alleen indirect. Profilering vereist veel verschillende vaardigheden. Ze gebruiken vooral agenten uit het veld voor hun aanvalsteams, maar er zijn hier ook veel medewerkers in ondersteunende functies werkzaam. We ondersteunen de veldagenten die op zoek zijn naar slechteriken.’

Hij zei ‘slechteriken’ alsof hij tegen een kind praatte en schonk haar nog een van zijn neplachjes. Hij veranderde van toon toen ze niet reageerde. ‘Agenten die hier gestationeerd zijn ondersteunen alle drie de aanvalsteams. Ik ben gespecialiseerd in data-analyse. Het klinkt niet sexy, maar het is van vitaal belang voor hun werk.’

Het licht in de vergaderzaal werd gedimd en het geroezemoes stierf weg, alsof het door dezelfde schakelaar werd bediend. Een spotlight werd op een kale lessenaar gericht.

Agent Dupree kwam aan de rechterkant van het podium tevoorschijn

en liep de lichtbundel in. Dupree was een slanke, elegante verschijning met kort, zorgvuldig gekamd haar, precies zoals ze zich herinnerde. De donkere kringen onder zijn ogen benadrukten zijn bleke tint nog; hij zag eruit als een man die nooit genoeg slaap kreeg. Hij droeg een perfect op maat gemaakt donkerblauw pak, een bijpassende stropdas en een wit overhemd. Hij was gladgeschoren.

Dupree ging achter de lessenaar staan. Hij leek geen tekst of aantekeningen te hebben. Amaia vroeg zich af of hij een script op de lessenaar neer had laten leggen; als dat zo was, zou die aandacht voor detail iets over zijn karakter kunnen zeggen. Ze bedacht dat ze na afloop moest kijken of hij nog papieren van de lessenaar oprapte.

Volgens de korte biografie in het cursusprogramma was hij vierenveertig jaar, afkomstig uit Louisiana en bezat hij academische graden in rechten, economie, kunstgeschiedenis, psychologie en criminologie. Het afgelopen jaar had hij aan het hoofd gestaan van een van de drie werkgroepen van de FBI-eenheid Gedragwetenschappen.

Dupree hief zijn kin op, zette zijn ene voet naar voren en verplaatste zijn gewicht naar de andere. Met zijn handen ontspannen op zijn heupen keek hij naar de gezichten in de zaal.

Hij stak zijn hand uit en tikte op de microfoon. Donderklappen vulden de zaal. Hij leunde iets voorover, keek op en sprak met iemand achter in het auditorium die voor haar onzichtbaar was. 'Kunt u wat licht op het publiek zetten? Als ik het publiek niet kan zien, heb ik het gevoel dat ik alleen maar tegen mezelf praat.' Zijn stem klonk ietwat vermoeid. 'En dat gevoel heb ik al vaak zat.'

Het licht werd iets sterker, zodat Dupree de gezichten in de zaal kon zien.

Hij ging de rijen stoelen langs, alsof hij iemand zocht. Toen hij bij Amaia kwam, hield hij zijn blik een paar seconden op haar gericht en keek weer omlaag naar de lessenaar. Het oogcontact was maar kort geweest. Ze veronderstelde dat hij zijn blik op iemand achter haar had gericht, tot ze beseftte dat agent Emerson naar haar keek. Het was hem niet ontgaan.

Dupree keek op. 'We weten allemaal hoe belangrijk het is om een slachtofferprofiel op te stellen, waarin de keuze van de misdadiger voor tot dan toe bekende slachtoffers wordt geanalyseerd. Maar vandaag zal ik bespreken hoe belangrijk het is om mogelijke slachtoffers te identificeren en te registreren, als middel om een seriemoordenaar te herkennen en op te sporen. We zullen eerst ingaan op het type slachtoffer dat

de moordenaar kiest en zaken bekijken waarin feitelijk onbekend is dat het om een moord gaat.’

De zaal vibreerde van gespannen verwachting. Dupree keek Amaia aan en richtte elk woord tot haar. ‘Vaak wordt verondersteld dat een misdaad het middel is waarmee een moordenaar zijn eigen lijden zuivert, aangezien veel moordenaars slachtoffers waren voordat ze beulen werden. Van alle mogelijke aannames is de gevaarlijkste wel het idee dat moordenaars diep vanbinnen opgepakt willen worden en dat hun misdrijven dus niet meer dan wanhopige smeekbeden om erkenning van hun eigen lijden zijn. Dit is zeker niet het geval als het om psychische stoornissen gaat, maar dat is een heel andere kwestie.’

Amaia hoorde Emerson verbaasd mompelen. ‘Nou ja, zeg...’

Agent Dupree pauzeerde en liet zijn blik langs de rest van het publiek glijden. ‘Volgens deze hypothese zijn exhibitionisme en barbaars gedrag schreeuwen om aandacht. Criminelen nemen steeds weer hun toevlucht tot hetzelfde gedrag in hun poging om iets te zijn, om iemand te zijn, om belangrijk te zijn; hun egoïsme is hun ondergang. Omdat ze aandacht en erkenning willen, nemen ze risico’s en maken ze fouten die hen ver-raden.

Maar kijk uit. Aannames zijn de grootste vijand van de rechercheur en er is volop bewijs dat niet alle seriemoordenaars obsessieve chaoten zijn. Sommige beseffen dat hun eigen gedrag abnormaal is. Sommige seriemoordenaars zijn op de hoogte van politiemethodieken en proberen je met list en bedrog op een dwaalspoor te brengen. Dit type moordenaar regisseert het delict zorgvuldig. Hij maakt gebruik van afleidingsmanoeuvres en stuurt ons doodlopende stegen in. Hij neemt alle tijd en kiest zijn kansen zorgvuldig. Hij kan jarenlang doorgaan met moorden. Hij wist zijn sporen uit en verbergt mogelijk de lichamen van zijn slachtoffers; misschien laat hij zijn moorden lijken op ongelukken, zelfmoorden of simpele verdwijningen. Of misschien kiest hij kwetsbare personen aan de zelfkant van de maatschappij uit, wier verdwijning niet opgemerkt wordt: drugsverslaafden, prostituees, daklozen, illegale immigranten. Verschoppelingen.’

Hij richtte zich tot de linkerkant van de zaal, waar Amaia en haar collega’s zaten. ‘Dankzij de uitgestrektheid van de Verenigde Staten heeft de moordenaar een enorm gebied om in te opereren. Jullie kennen in de Europese Unie inmiddels al tien jaar open grenzen, dus jullie hebben met een vergelijkbare situatie van doen.

Deze moordenaar is niet van plan om gepakt te worden. Het interes-

seert hem niet of hij berucht is. Hij heeft zijn reputatie en sociale status al.

Dupree zweeg even en richtte zijn blik weer op Amaia. Hij grijnsde. ‘Net als de duivel zelf ontleent hij zijn voldoening en macht aan het feit dat we zijn bestaan ontkennen.’

Er ontstond beroering in de zaal.

Agent Emerson staarde Amaia aan, maar ze hield haar ogen op Dupree gericht en deed alsof ze het niet merkte. Gertha was moeilijker te negeren toen ze zich voorover boog en fluisterde: ‘Hij praat rechtstreeks tegen jou.’

Dupree overzag zijn publiek. ‘Rechercheurs die levensdelicten onderzoeken hebben hun eigen methodes. Ze zijn getraind om te zoeken naar discrepanties die vragen oproepen in de gebruikelijke onderzoeksgebieden: jaloezie, seks, drugs, geld, erfenissen, de vraag wie er profijt van heeft, de mogelijkheid van chantage. Maar seriemoordenaars passen niet in de gebruikelijke categorieën; hun bevrediging is psychologisch. We moeten begrijpen hoe de moordenaar zichzelf beloont, zodat we kunnen bepalen welke behoeften hij bevredigt. Deze presentatie en jullie volgende trainingen zullen erop gericht zijn om gemeenschappelijke elementen en discrepanties te identificeren in relatie tot slachtofertypes, schijnbare ongelukken, moordlocaties en vermissingszaken. Bovenal letten we daarbij op elementen die erop kunnen wijzen dat een ogenschijnlijke zelfmoord of een ogenschijnlijk ongeluk iets heel anders is, mogelijk zelfs een moord of een moord in een reeks moorden.

Hoe kunnen we een seriemoordenaar bestuderen die het bewijs van zijn bestaan verbergt? Hoe creëren we databases met informatie die ons onbekend is? Hoe beschrijven we het gedrag van een fantoom, een heimelijke misbruiker die er juist van geniet dat we niet van zijn bestaan weten?’ Hij keek om zich heen, alsof hij een antwoord van iemand verwachtte.

‘Victimologie,’ zei Amaia zachtjes.

‘Victimologie,’ verklaarde Dupree. ‘De wetenschap die niet alleen op studies van echte slachtoffers is gebaseerd, maar ook van vermoedelijke slachtoffers en van mensen die in het niets verdwenen zijn. In dergelijke zaken is het opstellen van slachtofferprofielen noodzakelijkerwijs een abstracte wetenschap, want de intuïtie van onze onderzoeker moet ons vertellen of een slachtoffer wel echt bestaat. Analisten moeten rekening houden met een groot aantal variabelen, waaronder fysieke kenmerken, psychologische factoren, maatschappelijke positie en karaktereigen-

schappen. Aanwijzingen daarvoor zijn te vinden in karakterzwakheden, fysieke afwijkingen of zelfs unieke fysieke kenmerken. We vormen ons een beeld van de familie in zijn omgeving. Heeft hij die niet, dan is dat ook van belang. En natuurlijk ziekten en aandoeningen, medische behandelingen en alle beschikbare informatie inzake gedrag, persoonlijkheid, voorkeuren en sympathieën. Dat onderzoek is slopend, zeker, maar het is noodzakelijk wanneer een rechercheur ook maar het geringste vermoeden heeft dat er sprake kan zijn van een slachtoffer. Het maakt niet uit of er een lichaam is gevonden of niet. Wat de opdracht nog ingewikkelder maakt, is het gegeven dat ons geheugen feilbaar is en we dingen over het hoofd kunnen zien. We moeten elke potentiële zaak volledig documenteren, op zoek naar gemeenschappelijke kenmerken of ongerijmdheden, aanwijzingen die erop duiden dat een vermissing in feite een moord kan zijn geweest.

Dupree drukte op een knop op de lessenaar. Op een scherm achter hem op het podium verscheen het beeld van een knappe, maar extreem magere jongeman in een pak. De zwart-witfoto zag eruit als een oud krantenknipsel.

‘In de jaren tachtig nam de Engelse onderzoeker Noah Scott Sherrington van Scotland Yard het initiatief om een database samen te stellen van mogelijke slachtoffers. Hij verzamelde informatie over vrouwen, vluchtelingen, vermiste personen en weglopers. Na deze presentatie ontvangt u een kopie van zijn onderzoeksdossier. Het meest opvallende aspect van zijn werk was dat inspecteur Sherrington geen enkel bewijs had dat deze vrouwen dood waren. Geen enkel lichaam of lichaamsdeel, of zelfs maar een aanwijzing dat ze ontvoerd zouden kunnen zijn.

Sherrington richtte zich op een economisch achtergebleven kuststreek, waar het weer het grootste deel van het jaar abominabel was. Londen was een enorme magneet, vergeleken met het werk in de plaatselijke conservenfabriek, als je al het geluk had om een baan te vinden. Daarom vertrokken veel jonge vrouwen. Technici en handarbeiders die voor korte periodes in het gebied werden gedetacheerd, ondervonden dat de dames maar al te graag vertrokken om een beter leven in de grote stad te zoeken.

Door een database op te zetten voor die vermiste meisjes kon Sherrington de acties van een hypothetische misbruiker in kaart brengen. Dat heeft hem jaren gekost. Hij schraptte de namen van vrouwen die elders in het land waren opgedoken. Zo verkreeg hij een duidelijk

profiel van het typische slachtoffer. Zijn conclusies waren even gedetailleerd als gruwelijk. Vandaag de dag wordt inspecteur Sherrington wereldwijd erkend als een pionier op het gebied van victimologie, omdat hij kon bewijzen dat er een tot dan toe onbekende seriemoordenaar aan het werk was geweest.

Sherrington had zijn werk zo nauwkeurig uitgevoerd dat hij met vrijwel honderd procent zekerheid kon zeggen welke vrouwen weggelopen waren en welke vermoord. Hij wist dat te bewerkstelligen zonder de ondersteuning die zijn werk verdiende.

Met Sherringtons onderzoek als basis ging de politie volgens de gebruikelijke werkwijze aan de slag: getuigen opsporen en opnieuw verhoren, de gangen van de vrouwen nagaan en de zaakdossiers en Sherringtons profielen doorspitten.

Dupree pauzeerde. Hij wierp Amaia zo'n uitdagende blik toe dat een paar toehoorders in het publiek zich omdraaiden en haar aanstaarden. 'Op basis van zijn intuïtie en zijn onberispelijke onderzoek had Sherrington alle verdachten geëlimineerd, op twee na. Indertijd noemde hij dit "een voorgevoel".'

'Een voorgevoel,' herhaalde Amaia zachtjes. Nu begreep ze het verband.

Na haar promotie tot assistent-inspecteur bij de dienst Zware Criminaliteit van de regionale politie, niet meer dan een halfjaar geleden, had ze een cold case op haar bordje gekregen van de verdwijning van een jonge aspirant-verpleegkundige, die nog maar net aan haar opleiding in een ziekenhuis was begonnen. Agenten die haar kennissen ondervroegen concludeerden dat haar verdwijning vrijwillig was, maar de moeder van het meisje was het daar niet mee eens. Ze maakte een hoop kabaal, met betraande televisieoptredens en oproepen om hulp via de pers. Het was een moeilijke zaak; niemand wilde er iets mee te maken hebben.

Behalve Amaia. Ze onderzocht elk detail van het onderzoek en had al snel een stafchirurg in het vizier. Hij was nooit als mogelijke verdachte beschouwd, hoewel hij was verhoord omdat de collega's van het meisje zich herinnerden dat ze haar met hem samen hadden gezien. De arts was als verdachte geschrapt omdat er geen bewijs van een relatie was en omdat hij een vlekkeloze reputatie bezat. Hij kwam uit een familie van gereputeerde medici in Pamplona.

Amaia's chef wees haar verdenkingen van de hand. 'Ik ken die familie. Dat is ondenkbaar.' Ze bracht het onderwerp niet meer ter sprake, maar

ze schaduwde de arts wekenlang in haar vrije uren. Uiteindelijk bracht dat haar naar een geheim appartement waar hij de jonge vrouw als zijn sekslavin hield.

Ze was niet zijn eerste slachtoffer. Zijn arrestatie leidde tot de ontdekking van bewijs dat hij aan de verdwijning van zeker twee andere vrouwen schuld had. In haar verslag van de zaak kon Amaia niet aangeven welke factoren haar argwaan hadden gewekt. Ze had genoteerd dat ze 'een voorgevoel had gehad'.

Dupree overzag het publiek. 'Sherrington werd geobsedeerd door zijn voorgevoel. Hij volgde die twee verdachten wekenlang, eerst de een en toen de ander. Op een onstuimige, stormachtige avond stopte hij op weg naar huis voor een verkeerslicht, nadat hij een verdachte had geschaduwd. De andere verdachte passeerde toevallig vlak voor hem het kruispunt. In een opwelling volgde Sherrington hem. Het was puur toeval; de inspecteur had geen idee dat de moordenaar op weg was om zich van een slachtoffer te ontdoen. In Sherringtons profiel ontbrak één belangrijk detail: hij had niet vastgesteld hoe de moordenaar zich van de lichamen van zijn slachtoffers had ontdaan. Uit later onderzoek van de aantekeningen bij de zaak is gebleken hoe geniaal Sherringtons conclusies waren. Helaas steunde niemand zijn werk en kreeg het geen enkele aandacht.

's Avonds laat, in een zware storm, zag onze inspecteur in z'n een-tje hoe de moordenaar het lichaam van zijn laatste slachtoffer uit de auto laadde. Het was een jonge vrouw die precies in Sherringtons profiel paste. In zijn euforie dat hij zijn moordenaar op heterdaad had betrapt, probeerde Sherrington hem te arresteren, maar de moordenaar was groter en sterker dan hij. Er ontstond een worsteling waarbij Sherrington in elkaar zakte. Hij was het slachtoffer geworden van een hartaanval, veroorzaakt door stress en een niet gediagnosticeerde hartafwijking. De volgende ochtend stuitten jagers op Sherrington, en hij werd met spoed naar een ziekenhuis gebracht, waar een riskante hartoperatie zijn leven reddde. De moordenaar was al ontkomen tegen de tijd dat de inspecteur weer bij bewustzijn kwam. Toch was de werkwijze van de moordenaar dankzij Sherringtons analyse zo nauwkeurig vastgesteld dat de politie snel de lichamen van negen andere slachtoffers kon opsporen.

Vanwege zijn ernstige hartaandoening werd inspecteur Sherrington voorgoed arbeidsongeschikt verklaard en met verlof gestuurd. Tot op de dag van vandaag is de Sherringtondatabase een onmisbaar baken in de victimologie. Sherringtons principes gelden altijd, of het nu onmisken-

baar om een misdrijf gaat of om een zaak waarbij de moordenaar het misdrijf als een ongeluk of zelfmoord heeft geënceneerd.’

Dupree keek de zaal rond. ‘Agenten, cadetten, allemaal bedankt voor jullie tijd. Collega’s uit het buitenland, de coördinatoren zullen jullie een map geven met de details van de onderzoeken van inspecteur Sherrington. Bestudeer die. Ze zullen het onderwerp zijn van jullie volgende seminar. Tot zover de lezing van vandaag.’

FBI-agent Dupree verliet het podium. Het publiek bleef zwijgend zitten. De zaallichten gingen aan en iedereen knipperde met zijn ogen.

Amaia stond op, maar liep niet weg. Ze hield haar blik op het podium gericht, en op de uitgang waardoorheen Dupree verdwenen was. Dat hij haar steeds had aangekeken, had haar merkwaardig genoeg geveid, maar ze had dat op een of andere manier ook als bedreigend ervaren. Te laat besepte ze dat ze er niet aan had gedacht om te kijken of Dupree aantekeningen had opgepakt toen hij de zaal uit liep.

Gertha klopte haar stevig op haar rug. ‘Meid, trok jij even de aandacht!’

In gedachten verzonken hoorde ze Emerson uitroepen: ‘Nee maar, assistent-inspecteur! De baas lijkt behoorlijk onder de indruk van je!’

Hij was stinkend jaloers.

Ze draaide zich om en keek Emerson aan alsof ze uit een trance ontwaakte. Er was iets in hem veranderd. Hij had zijn plicht als haar mentor vervuld, en zelfs meer dan dat, ook al had ze de indruk gehad dat hij bepaald niet blij was geweest om met een vrouwelijke agent opgezadeld te worden in een klas die bijna uitsluitend uit mannen bestond. Emerson was zo’n alfamannetje dat een hekel had aan verliezen. Hij had een paar keer geprobeerd haar diep in de ogen te kijken en haar met zijn stralende lach voor zich te winnen, maar nu wees zijn zuinige mondje op groot ongenoegen. Zijn kin stak naar voren en hij had zich opgeblazen als een vechthaan. Amaia legde een hand op zijn schouder, duwde hem zachtjes opzij en liep langs hem heen. Hij bleef onthutst en beledigd staan, alsof ze hem met een pistool had weggeduwd, in plaats van met haar wijsvinger. Ze baande zich een weg langs de keuvelende groepjes agenten tussen de stoelen en in de gangpaden en liep de zaal uit, op weg naar de podiumdeur.

Ze hoorde Emerson achter zich roepen. ‘Salazar, je kunt nu niet weggaan! Het seminar begint over een kwartier in zaal 3, helemaal aan de andere kant van de campus. We hebben maar net genoeg tijd om daar te komen!’

Hij haalde haar in op het moment dat de podiumdeur openging. Dupree kwam de gang op met een andere agent aan zijn zijde. Diverse mannen in de gang schudden Dupree de hand en feliciteerden hem, terwijl hij zich door de menigte wurmde.

Amaia stak een hand op. 'Agent Dupree!'

Dupree draaide zich om, maar keek dwars door haar heen. Hij knikte naar Emerson, vlak achter haar, en noemde hem bij zijn naam. Daarna draaide hij zich om en liep verder de gang door.

Amaia bleef stokstijf stilstaan en keek hem na. 'Arrogante klootzak!'

Ze wist dat Emerson haar gehoord had. Het kon haar niet schelen.

3

VERLOOP VAN DE STORM

Quantico, Virginia

De verlichting was al gedimd toen ze in het cursuslokaal aankwam. Agent Emerson bleef bij de deur staan, draaide zich om en beende zonder een woord te zeggen de gang uit. In de vergaderzaal woedde een storm. Op het enorme scherm werd een video vertoond waarop de regen neergutste en daken in de razende storm losgerukt werden en door de lucht vlogen. Hoogspanningskabels lagen op de grond en geweldige golven beukten op de kust. Amaia probeerde niet opgemerkt te worden en zocht een plekje achterin. Er volgde een tweede, soortgelijke video van het televisienieuws en daarna was er een reeks foto's van tornado's, tyfoons, orkanen en andere natuurrampen te zien.

'Natuurrampen!' klonk een vrouwenstem achter in de zaal.

Amaia herkende de licht nasale stem van agent Stella Tucker. Hoewel Tucker in het donker verborgen bleef, herinnerde Amaia zich haar duidelijk als een zwarte vrouw van een jaar of vijftig met een opvallend mooi gezicht. Haar haar was gemillimeterd als van een marinier, mogelijk om een contrast te creëren met haar uitgesproken mollige lichaam, waardoor ze kleiner leek dan ze in werkelijkheid was. Tucker was een van Duprees collega's. Ze was zijn belangrijkste contactpersoon met de media, families en slachtoffers. Dupree was het enige teamlid met meer anciënniteit dan Tucker.